

Lintujen kuningas ja karhu

Kesällä oli kerta karhu ja susi metsässä kävelemässä. Silloin kuuli karhu aivan ihanan linnun-laulun ja sanoi: "susi veljyeni! mikä lintu tuo lienee, joka noin suloisesti visertelee?" - "Sehän on lintujen kuningas," vastasi susi, "häntä meidän tulee kumartaa:" mutta olipa tämä peukalokitti. "Koska hän on tuommainen pohatta," sanoi karhu, "minä mielelläni tahtoisin hänen kuninkaallista palatsiansa katselemaan; tule nyt ja saata minut sinne." - "Eipä tuo niin näppärästi käy, kuten sinä luulet," väitti susi, "sinun täytyy malttaa mieltäs, kunnes Rouva Kuningatar kotia saapuu." Hetkisen kuluttua tämä tuli, kuin tulikin, tuoden ruokaa noukassansa, sekä hänen seurassaan Herra Kuningas, ja he poikasiansa aikoivat syöttää. Karhu halusta olisi nyt kohta mennyt tuonne sisälle, mutta susi otti häntä hiasta kiinni, sanoen: "äläppäs vielä! sinun täytyy odottaa, kunnes kuningas puolisoinsensa taas on lähtenyt tiehensä." He sentähden panivat mieleensä luolan, missä pesä oli, ja juosta jolkuttivat pois. Mutta eipä karhu saanut hengen rauhaa, sitä vain halutti nähdä tuota kuninkaallista palatsia ja hetken päästä se sinne palasi takaisin. Kuningas ja kuningatar silloin olivatkin jo pois lentäneet; karhu pesähän kurkisteli ja näki viisi, ehkä kuusi poikaista, jotka siinä makasivat. "Vai tämmöinenkö se kuninkaallinen palatsi onkin!" murahti hän, "tämä vasta palatsiksi on viheliäinen! ja tuskimpa te oikeita kuninkaan-lapsia olettekaan, vaan ken-tiesi kenenkin kakaroita." Tämän kuultuansa nuot nuoret peukalokitit silmittömäksi vihastuivat ja huusivat: "sinä varsin valehtelet! me emme mitään hulttiojen kakaroita ole, vaan kunniallisten vanhempain lapsia: näistä sanoistas sinä, karhu, vielä olet joutuva pahempaan kuin pulaan." Karhu ja susi nyt aivan hämille tulivat, kiersivät tiehensä ja menivät kykyttämään kumpikin luolaansa. Mutta nuoret peukalokitit yhä vain huusivat ja melusivat sekä sanoivat vanhemmillensa, kun nuot taas kotia palasivat, ruokaa tuoden: "vaikka nälkähänkin nääntyisimme, emme koske edes yhteen kärpäsen-sääreenkään ennen, kuin te ensin olette toteen näyttäneet, olemmeko kunniallisia lapsia vai emmekö! tuo karhu ilkeä on täällä käynyt meitä herjaamassa." Isä kuningas silloin sanoi: "olkaa vain huoleti, kyllä minä tämän seikan piankin suoritan." Sitten hän puolisoinsensa lensi karhun luolan suuhun ja

huusi tuonne sisälle: "kuuleppas sinä siellä, vanha murisia-kontio! miksi olet minun lapsiani herjannut? siitä sinun vielä on paha perivä, sillä verisellä sodalla me sen tahdomme kostaa." Sotaa nyt siis karhulle julistettiin, ja tuo neli-jalkaiset eläimet kokohon kutsui, härät ja lehmät, aasit, hirvet, metsä-kauriit sekä kaikki, mitä vain oli maan päällä "jalan neljän juoksevata, koivin koikkelehtavata." Mutta peukalokitti avuksensa kokosi kaikki, mitä ilmassa oli lentäviä, "kahen siiven sirkovia," sillä eipä ainoastaan kutsuttu sotahan lintuja, sekä isoja että pieniä, vaan myöskin hyttysten, herhiläisten, mehiläisien ja kärpäsiäntyä tytyi nyt ruveta sota-miehiksi.

Kun sitten tuli se aika, jolloinka sodan oli määrä alkaa, lähetti peukalokitti vakoilioita tiedustelemaan, kukahan oli vihollisten päällikkönä. Hyttynen noista kaikista oli viekkain, lenteli suristen metsässä, missä viholliset kokoontuivat, ja pujahti viimein lehden alle istumaan ihan siihen puuhun, jonka juurella tunnus-sanasta keskusteltiin. Siinä seisoj karhu, huusi luoksensa ketun ja sanoi: "sinä, kettu, olet kaikista elävistä sukkelin, sinun minä Kenraaliksi määrään meitä johtamaan." - "Hyvä," vastasi kettu, "mutta mistä merkistä sopisimme." Eipä elävistä yksikään tietänyt mitään esitellä. Kettu silloin sanoi: "minun on häntäni kaunis, pitkä, tuuhea, se ihan näyttää punaiselta sulka-töyhödtä; jos häntäni pidän pystyssä, tiedätte asiainme olevan hyvällä tolalla ja silloin teidän tulee vihollisten kimppuun hyökätä, mutta jos minä sen pidän lerpüksissa, niin juoskaa, minkä vain kestää koipenne." Tämän kuultuansa hyttynen taas kotia lensi ja kertoi tarkimman tarkasti peukalokitille kaikki.

Kun sitten koitti se päivä, jona tappelu oli suoritettava, huh hirveätä! silloimpa vasta tuli neli-jalkaisia eläviä kiitäen semmoisella kohinalla, että maa tömisten tärisi; myöskin peukalokitti tuli sota-joukkoinensa ilmassa lentäen, net rääkyivät, hyrisivät ja surisivat niin tavattomasti, että oikein kauhealta veti; ja kummaltakin puolen nyt yhtehen hyökättiin. Mutta peukalokitti lähetti liikkeelle herhiläisiä, joittenka oli määrä pujahtaa ketun hännän juureen ja siinä pistellä tökätä aivan voimainsa takaa. Kun nyt kettu ensimmäisen pistoksen tunsu, se niin pahasti säpsähti, että nosti toista jalkaansa, mutta kestäpä kuitenkin tuon

tuskan sekä piti häntänsä yhä vain pystyssä; toisesta pistoksesta häntä silmän-räpäykseltä lutkahti alas-päin, mutta kun tuli kolmas, eipä kettu parka enään saanut tuota kärsityksi, vaan laski kirkahtaen häntänsä alas jalkojensa välihin. Tämän nähtyänsä neli-jalkaiset luulivat, että jo kaikki oli ihan hukassa, sekä rupesivat juoksemaan kukin luolaansa; ja näimpä linnut olivat tappelun voittaneet.

Siitä Herra Kuningas ja Rouva Kuningatar kotia lensivät lastensa tykö ja huusivat: "heioo lapsi kullat! olkaa iloisia, syökää ja juokaa oikein mieli-hyvissäanne, me jo sodan voitimme." Mutta nuoret peukalokitit vastasivat: "me emme vielä maista ruo'an-rahtuakaan. ennen-kuin karhu on täällä pesän ääressä käynyt anteeksi pyytämässä sekä tunnustamassa, että me kunniallisia lapsia olemme." Peukalokitti silloin lensi karhun luolan suuhun ja huudahti: "hoi kontio murisia! sinun pitää luntustaa pesäni edustalle pyytämään lapsiltani anteeksi ja tunnustamaan heidän olevan kunniallisia lapsia, muutoin minä sinut murskaksi muserrutan." Karhu sitten hengen-hädissään tuonne tassutteli ja pyysi anteeksi. Nytpä vasta leppyi nuoret peukalokitit, asettivat itsensä istumaan vieretysten, söivät, joivat ja huvittelivat aina myöhään yöhön asti.

* * *